Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τοῦ J. MARVL

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

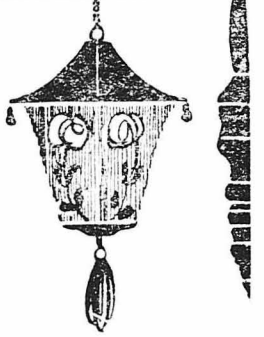

(Σὲ μιὰ δενδροστοιχία τοῦ Ἀίσους τῆς Βουλώνης. Ἕνα κλειστὸ ἀμάξι σταματημένο, μὲ τὰ στόρια κατεβασμένα. Σεπτέμβριος, τέσσερες τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ ἀμαξᾶς, νέος, φορώντας μία καταλάθαρη πράσινη λιβρέα μὲ χρυσὰ κουμπιά, διαβάζει μιὰ ἐφημερίδα.

Ἡ Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ, *εἴκοσι ὡς εἴκοσι-πέντε χρόνων, μελαγχροινὴ μὲ γλυκὰ καὶ σημεῖα χαρακτηριστικά. Φορεῖ ὁλοτείνο φόρεμα, μαῦρο καπέλλο καὶ βέλο λευκό. Εἶνε πλημμυρισμένη μ' ἕνα πολὺ δυνατὸ ἄρωμα.*

Ἡ Κα ΣΕΝ, *ὀξύγυρος τοῦ λεπτοῦ ψυχολόγου μυθιστορογράφου Μαξίμου Σέν, σαράντα τριῶν χρόνων. Μαλλιὰ γκρίζα. Πρόσωπο μαραμένο, μάτια μεγάλα, μὲ κουρασμένη ἔκφραση.*

Πλησιάζει τὸ ἀμάξι ἕπου ἀπὸ ἑνὸς ἑστιάτορα τῆς ὥρας βρίσκεται ἡ Κα Φραιμέλ, καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα.)

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ. *(Ὀπισθοχωροῦσα).*—Κάνετε λάθος, κυρία!

Κα ΣΕΝ.—Δὲν πιστεύω κυρία...

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ.—Σᾶς λέγω ὅτι κάνετε λάθος! *(Τρομαγμένη κατεβαίνει ἀπὸ τ' ἀμάξι).*

Κα ΣΕΝ.—Μὴ φοβᾶστε! Μὴ φύγετε! Πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω! *(Της δείχνει ἕνα γράμμα ἀνοιχτό.)* Εἴστε σεῖς, δὲν εἶνε ἔτσι, ποὺ ἐγράψατε αὐτὸ τὸ γράμμα;

(Ἡ Κα Φραιμέλ, ἔκπληκτη κοιτάζει τὸ γράμμα χωρὶς ν' ἀπαντᾷ.)

Κα ΣΕΝ. *(Γνωτάς της τὸ γράμμα).*—Σεῖς τὸ γράψατε δὲν εἶνε ἔτσι;

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ. *(Ποὺ ἔχει ἀνεβῆ ἀπ' τὴν ταραχή της, θαρραλέα).*—Ναί, ἐγώ!

Κα ΣΕΝ.—Γιὰ τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ λίγα λόγια. Μπορεῖτε νὰ κατεβῆτε μιὰ στιγμὴ ἀπ' τ' ἀμάξι;

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ.—Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε; Δὲν σᾶς γνωρίζω. Ποιὰ εἶστε;

Κα ΣΕΝ.—Εἶμαι ἡ Κα Σέν.

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ. *(Ποὺ γίνεται ἔξαφνα κατακόκκινη).*—Ἡ μητέρα τοῦ Μαξίμου Σέν;

Κα ΣΕΝ. *(Μὲ γλυκύτητα).*—Ὄχι, ἡ γυναίκα του!

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ. *(Ντροπιασμένη).*—Ὤ! μὲ συγχωρεῖτε κυρία! Ἀλλὰ δὲν ἤξερα... Δὲν πίστευα...

Κα ΣΕΝ.—Σᾶς φαίνεται παράξενο ποὺ ὁ κ. Σέν ἔχει τόσο γριὰ γυναίκα; Ἔχετε δίκηο, ἐντούτοις εἶναι γεγονός. Μπορεῖτε νὰ μοῦ παραχωρήσετε λίγες στιγμὲς γιὰ νὰ συνομιλήσομε;

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ. *(Ἐκστατικά).*—Ἀλλὰ... κυρία...

Κα ΣΕΝ. *(Μὲ τὸν ἴδιο γλυκὺ τόνο.)*—Σᾶς παρακαλῶ!

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ.—Ἄς ἀνεβοῦμε κυρία στ' ἀμάξι.

(Ἡ Κα Σέν ἀνεβαίνει μαζὶ της στὸ ἀμάξι).

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ. *(Στὸν ἀμαξᾶ).*—Ἀμαξᾶ, τραβῆξε πρὸς αὐτὴ τὴν δενδροστοιχία, ὁλοῦσα!

(Ὁ ἀμαξᾶς ξεκινᾷ.)

Κα ΣΕΝ.—Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὀφείλω νὰ σᾶς δηλώσω, ὅτι δὲν σᾶς μιλεῖ μιὰ γυναίκα ζηλότυπη αὐτὴ τὴ στιγμή.

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ. *(Σιγοχωνεμένη).*—Μά...

Κα ΣΕΝ.—Ναί, τὸ ἀναγνωρίζω, ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνω τούτη τὴ στιγμή, εἶναι παράξενο, εἶναι γελοῖο, ἔχει ὅλες τὶς ἐνδείξεις τῆς ζηλοτυπίας. Ἐντούτοις, σᾶς τὸ ξαναλέω, δὲν ζηλεύω τὸν ἄντρα μου. Τὸν ἐζήλευα ἄλλοτε φριχτά, μέχρι ἀγωνίας, μέχρις αὐτοκτονίας! Σήμερα, τελείωσε! Ξέρω ὅτι ὁ Μάξιμος ἔχει φίλες καὶ δὲν ζηλεύω.

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ.—Μὰ τότε κυρία μου;

Κα ΣΕΝ.—Τότε ἰδού! Στείλατε, τὶς μέρες αὐτές, δυὸ γράμματα στὸν σύζυγό μου. Τὰ γράμματα αὐτὰ ἔμειναν χωρὶς ἀπάντηση, ξέρετε γιατί;

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ.—Γιατὶ δὲν ἀφήσατε νὰ φτάσουν ὡς αὐτὸν δίχως ἄλλο.

Κα ΣΕΝ.—Ὄχι! Ἀλλὰ γιατὶ ὁ Μάξιμος ὁ ὁποῖος δημοσιεύει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνα μυθιστόρημα, τὴν «Τρίδιπλη Ἀγάπη» στὴν «Κυανῆ Ἐπιθεώρηση» ζεῖ ὁ ἴδιος στὸ μυθιστόρημά του αὐτό. Μ' ἐννοεῖτε; Θέλω νὰ πῶ πὼς ἔχει τρεῖς δεσμοὺς ποὺ τὸν κρατοῦν δεμένον, αἰχμάλωτο, ποὺ δὲν τὸν ἀφίνουν ἐλεύθερο οὔτε στιγμή.

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ. *(Ὀργισμένη).*—Καὶ σᾶς ἀνέθηκε ἐκεῖνος νὰ μοῦ...

Κα ΣΕΝ.—Ὄχι, ἀλλὰ τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ἐπιστρέφοντας ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς Ἐπιθεωρήσεως, μοῦ ἔδωκε ἕνα πακέττο μὲ γράμματα, λέγοντάς μου:—«Διάβασέ τα σὲ παρακαλῶ, καὶ σ' ὅσα ἀξίζουν τὸν κόπο, ἀπάντησε. Τ' ἄλλα, κάψτα!» Ὤ, ἄν ξέρατε τί γράμματα παίρνουν οἱ φημισμένοι συγγραφεῖς! Ἀνώνυμα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὕβριστικά, κολακευτικά, ὅλων τῶν εἰδῶν. Μέσα στὴ λάσπη τῶν προχτεσινῶν γραμμάτων, ἐξεχώριζε ἕνα λουλούδι, ἡ δική σας ἐξομολόγησις! Ἀπερίσκεπτη βέβαια, ἀλλὰ καὶ τόσο ἀγνὴ καὶ τόσο ἀφελής! Τὸ ὕφος σας, τὸ γράψιμό σας, φανέρωναν μιὰ ψυχὴ νεανική, γεμάτη ἐνθουσιασμό, ἐρωτευμένην ὄχι μὲ τὸ ἄτομο τοῦ ἀνδρός μου, ἀλλὰ μὲ τὸν καλλιτέχνη, τὸν ποιητή, τὸν μυθιστοριογράφο Σέν... Δὲν ἔχω δίκηο;

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ *(Μὲ φωνὴ τρεμάμενη).*—Ὅτι αἰσθανόμουν γιὰ τὸν κ. Σέν ἦταν πράγματι θαυμασμός, ἕνας τρυφερὸς θαυμασμός... Ὅταν ζήτησα νὰ τὸν ἰδῶ, νὰ τοῦ μιλήσω, δὲν εἶχα καμμιὰ ὀπισθόβουλη σκέψη ποὺ νὰ μὲ κάνῃ νὰ ντρέπομαι.

Κα ΣΕΝ.—Τὸ ξέρω, εἶναι βεβαία. Γιατὶ σᾶς παρηκολούθησα καὶ τὴν πρώτη φορά, πρὸ ἡμερῶν, ποὺ περιμένατε τὸν ἄνδρα μου... Εἴχατε μαζί σας ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ποὺ σᾶς ἔμοιαζε. Εἶνε δικό σας μήπως;

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ.—Ναί. Εἶνε ἡ Ζάν... *(Ἐκστατικά)*... Καὶ μένω μαζί της. Εἶνε μόλις πέντε χρόνων... Ὁ ἄντρας μου πέθανε πρὸ τριῶν ἐτῶν... Δὲν ἔχω οἰκογένεια... Δὲν ξέρω πῶς νὰ περάσω τὸν καιρό μου... Καὶ γι' αὐτὸ διαβάζω, διαβάζω, διαβάζω...

Κα ΣΕΝ.—Ἐννοῶ... ἐννοῶ! Ἤλπιζα ὅτι ἡ ματαία σας ἀναμονὴ στὸ πρῶτο ραντεβοῦ θὰ σᾶς ἀπογοήτευε, ἀλλὰ ξαναγράψατε στὸν ἄντρα μου καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ τοῦ δώσατε ραντεβοῦ σ' ἕνα ἀμάξι, σ' ἕνα ἀμάξι κλειστό... Τί εἶχε συμβῆ μέσα σας! Δὲν ξέρω.. Πάντως δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀφήσω περισσότερο στὴν ἐκνευριστικὴ αὐτὴν ἀναμονὴ ποὺ θὰ ηὔξανε τὴν ἐπιθυμία σας νὰ γνωρίσετε τὸν Μάξιμο; Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω! Νὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἔγραφα λίγες λέξεις! Ἀλλὰ δὲν ἤξερα τὴν δ ούθυνσή σας... Βρισκόμουν σὲ πολὺ δύσκολη θέση, ὡς τόσο αἰσθανόμουν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀφήσω, μιὰ ποὺ ἤξερα τὸ μυστικό σας, νὰ ἐλπίζετε, νὰ ὑποφέρετε ἀνώφελα! Γι' αὐτὸ ἦρθα... Ἔκαμα τὴν περίεργη αὐτὴ πράξη νὰ ἔλθω... *(Μικρὴ σιωπή)*... Θὰ μὲ συγχωρήσετε ποὺ καταστρέφω ἔτσι ἔξαφνα τ' ὄνειρό σας;

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ *(Πολὺ συγκινημένη).*—Ὤ ναί, ναί, κυρία, σᾶς συγχωρῶ!... Ἦταν ἕνα ὄνειρο γελοῖο, νοσηρὸ ἔνοχο. Καὶ πῶς τιμωροῦμαι γι' αὐτὸ Θεέ μου!... *(Γυρίζει τὸ κεφάλι της καὶ σκουπίζει κρυφὰ τὰ δάκρυά της).*

Κα ΣΕΝ.—Ὤ, μὴν κλαῖτε. σᾶς ἱκετεύω, μὴν κλαῖτε! Ἂν ξέρατε γιὰ τί ἀνάξιο πρᾶμα κλαῖτε! Ἀκοῦστέ με; Πιστέψτέ με! Ὁ ἄντρας στὸν ὁποῖον γράψατε, ὁ ἄντρας ποὺ ποθοῦσατε νὰ γνωρίσετε, εἶνε ἡ πιὸ σκληρή, ἡ πιὸ κενόδοξη, ἡ πιὸ ἐγωϊστικὴ ψυχὴ τοῦ κόσμου. Κυττάξτε με! Εἶμαι μιὰ γρηά... δὲν εἶνε ἔτσι; Τόσο γρηὰ ὥστε νὰ πήρατε πρὸ ὀλίγου γιὰ μητέρα του! Ἔ λοιπόν, ἐκεῖνος εἶνε μεγαλείτερός μου. Ναί, μόνον ποὺ ὁ τερατώδης του ἐγωϊσμὸς τὸν διατήρησε νέον, ἐνῶ ἐμένα ἡ λύπες μὲ γέρασαν!... *(Ἐκστατικὰ ποὺ συγκινημένη ἐπίσης).*

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ.—Ὤ κυρία!

(Σιωπή).

Κα ΣΕΝ.—Ἔχετε τὴ καλωσύνη νὰ πῆτε στὸν ἀμαξᾶ νὰ σταματήσῃ;

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ *(Στὸν ἀμαξᾶ).*—Ἀμαξᾶ σταμάτησε! *(Τὸ ἀμάξι σταματᾷ).*

Κα ΣΕΝ *(Κατεβαίνει ἀπ' τ' ἀμάξι).*—Ἀντίο, κυρία!

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ.—Ἀντίο, κυρία!... *(Σύντομος διοταγμός).* Κυρία!

Κα ΣΕΝ.—;...

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ.—Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σφίξω τὸ χέρι σας...

Κα ΣΕΝ.—Καὶ γώ ἐπίσης θὰ ἤθελα νὰ σφίξω τὸ δικό σας. *(Ἀνταλλάσσουν μιὰ γλήγορη ἀλλὰ δυνατὴ χειραψία).*

Κα ΣΕΝ. *(Ἐξχοντας τὶς βιολέττες ποὺ κρατεῖ ἡ Κα Φραιμέλ).*—Δῶστε μου αὐτὲς τὶς βιολέττες!

Κα ΦΡΑΙΜΙΕΛ. *(Κοκκινίζοντας).*—Ὤ! ὄχι!

Κα ΣΕΝ.—Ναί, δῶστε μοῦ τες!

(Ἡ Κα Φραιμέλ τῆς δίνει τὰ λουλούδια).

Κα ΣΕΝ. *(Τὶς μυρίζει καὶ ὕστερα, τῆς λέει πολὺ σιγανά):* Θὰ τὶς βάλω, σὲ λίγο, στὸ γραφεῖο του... Ἀντίο...

(Ἀπομακρύνεται. Ἡ Κα Φραιμέλ τὴν παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα λίγα λεπτά. Ὕστερα ὀρχνεται στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ ξεσπᾷ σὲ μακρὰ πικρὰ κλάμματα).

— Εἴσθε σεῖς ποὺ ἐγράψατε αὐτὸ τὸ γράμμα ;..